

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2014, č. j. OAM-376/ZA-ZA08-P12-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2015, č. j. 2 Az 33/2014 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalovaného

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 11. 3. 2015, č. j. 2 Az 33/2014 – 45, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2014, č. j. OAM-376/ZA-ZA08-P12-2014. Tímto rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť shledal, že žádost je nepřijatelná podle § 10a písm. e) citovaného zákona.

[2] Městský soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatele se jednalo o nepřijatelnou žádost o mezinárodní ochranu, neboť v ní stěžovatel uváděl stejné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jako ve své první žádosti ze dne 16. 5. 2006. Městský soud neshledal, že by známost stěžovatele a jeho úmysl uzavřít manželství s českou státní občankou byly azylově relevantní nové skutečnosti, přičemž poukázal na shodný názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v usnesení ze dne 19. 11. 2010, č. j. 8 Azs 5/2010 - 71. Uvedl, že samotná existence rodinných vazeb nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Dále se městský soud neztotožnil s názorem žalobce, že žalovaný

nedostatečně zhodnotil, zda v jeho případě neexistuje důvod pro stanovení nemožnosti jeho vycestování do vlasti ve smyslu § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Tato námitka by se dle městského soudu mohla vztahovat k řízení o správním vyhoštění žalobce, nikoliv však k řízení o udělení mezinárodní ochrany. V tomto řízení je relevantní ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu, v němž jsou upraveny obdobné podmínky jako právě v § 179 zákona o pobytu cizinců. O otázce, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, již žalovaný rozhodl svým rozhodnutím ze dne 9. 6. 2014, které nabylo právní moci dne 25. 6. 2014, tak, že se doplňková ochrana neuděluje. Městský soud se neztotožnil ani s námitkou, že se stěžovatelem nebyl veden pohovor, i přesto, že měl být proveden. Městský soud odkázal na § 23 odst. 1 větu druhou (ve skutečnosti jde o větu třetí – pozn. NSS) zákona o azylu, v němž je stanoveno, že se pohovor neprovádí, pokud lze řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavit z důvodu nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, není-li pohovor nezbytný ke zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Jelikož by byl veden pohovor pouze ohledně vztahu žalobce se snoubenkou, což není azylově relevantní skutečnost, nebylo nutné jej provádět.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného k ní

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy namítá *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[4] Stěžovatel konkrétně namítá, že městský soud nepřihlédl při svém rozhodování ke skutečnosti, na kterou od počátku upozorňoval, a to, že mu rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu ze dne 9. 6. 2014 nebylo doručeno. Toto rozhodnutí nabylo dle žalovaného právní moci dne 25. 6. 2014 na základě fikce doručení. Při předání pravomocného rozhodnutí o zamítnutí doplňkové ochrany obdržel stěžovatel okamžitě výjezdní vízum. Aby nebyl vyhoštěn, podal další žádost o azyl, přičemž v té době (*žádost stěžovatel podal dne 15. 8. 2014 – pozn. soudu*) měl stěžovatel podanou žalobu proti rozhodnutí ze dne 9. 6. 2014. Stěžovatel dále upozorňuje, že usnesení městského soudu, kterým uvedenou žalobu odmítl pro opožděnost, bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2015.

[5] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že popírá její oprávněnost, neboť své správní rozhodnutí i rozsudek městského soudu považuje za souladné s právními předpisy a důvody, o něž stěžovatel svoji kasační stížnost opírá, nemohou toto rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zpochybnit. Žalovaný dále upozornil, že podaná kasační stížnost nesplňuje náležitosti podle § 37 s. ř. s., konkrétně, že stěžovatel uvádí stížní body s jeho řízením nesouvisící a má za to, že se jedná o stížní body vztahující se k předchozímu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na závěr žalovaný navrhl,

pokračování

aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, pokud ji neodmítne pro nesplnění podmínek řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Po přezkoumání formálních náležitostí Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z hlediska uplatněného důvodu má však Nejvyšší správní soud za to, že kasační stížnosti je nutno považovat podle § 104 odst. 4 s. ř. s. za nepřipustnou.

[7] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *„[k]asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.“*

[8] Stěžovatel uplatňuje jako jedinou kasační námitku vadné doručení rozhodnutí o své první žádosti, kterým žalovaný rozhodl tak, že doplňkovou ochranu neuděluje. Nejvyšší správní soud konstatuje, že bezvadným doručením nabývá rozhodnutí o (ne)udělení mezinárodní ochrany právní moci (viz § 31a zákona o azylu), přičemž nabytím právní moci se stává rozhodnutí (a v něm obsažené posouzení, zda žadatel splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem) závazné. Otázka doručení předchozího rozhodnutí může být tedy z hlediska dalších rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podstatná a Nejvyšší správní soud se tak neztotožnil s argumentem žalovaného, že s projednávaným případem nemůže souviset.

[9] V projednávaném případě je však stěžejní to, že stěžovatel uvedenou námitku, přesto, že v kasační stížnosti tvrdí opak, neuplatnil ve své žalobě před městským soudem. Z žaloby vyplývá, že žalobce namítal jednak, že ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu uvedl novou skutečnost – úmysl oženit se s dívkou s českým státním občanstvím a založit s ní plnohodnotnou a fungující rodinu. Předpokládal, že tuto skutečnost rozvede při pohovoru, ale ten se nekonal. Řízení žalovaný zastavil a žádost vyhodnotil jako nepřipustnou. Dále stěžovatel namítal, že žalovaný nedostatečně zhodnotil, zda v případě stěžovatele existuje důvod pro shledání nemožnosti vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců; v této souvislosti žalovaný nezohlednil výpověď stěžovatele v předešlém řízení, v níž uvedl, že se bojí při návratu do země původu o svůj život. Jak vyplývá z uvedeného, stěžovatel neuplatnil námitku vadného doručení rozhodnutí o své první žádosti před městským soudem, ač tak nepochybně učinit mohl, a proto tuto jedinou námitku shledal Nejvyšší správní soud nepřipustnou podle 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

[11] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. S ohledem na skutečnost, že cizinec je v řízení ve věcech mezinárodní ochrany osvobozen od soudního poplatku [§ 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů], nerozhodoval Nejvyšší správní soud o jeho vrácení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu